

Lovgivningen maa gribes ind for at forhindre, at Skovene vanrøgtes. Dette har man allerede haft Øjet aabent for i forrige Aarhundrede, da man udstedte Forordningen af 1805, som har været gældende indtil nu. De Bestemmelser, som gives i Forordningen af 1805, er ikke fyldestgørende i alle Tilfælde, og navnlig har det vist sig, at de ikke strækker til, naar Begæret efter Brændsel bliver saa stærkt, som det har været i de senere Aar. Der er nedsat en Kommission til at tage hele Skovlovgivningen under Overvejelse, og de to Lovforslag, som vi behandler her i Dag, er de første Frugter af Kommissionens Arbejde. Lovforslagene er betegnede som midlertidige og er fremsatte, fordi man mente det hensigtsmæssigt, at ikke de Forhold, der omhandles i disse Lovforslag, skulde bero og derved maaske foregribes, indtil Kommissionen kunde blive færdig med hele sit Arbejde. Jeg hilser med Tilfredshed, at disse Lovforslag er kommet frem, og beklager, at de ikke allerede er kommet frem paa et tidligere Tidspunkt.

Hvad selve Forslagenes Bestemmelser angaar, da er de noget prægede af, at Kommissionen i særlig Grad har søgt at værne om Skovene og derved maaske givet Forslagene et noget ensidigt Præg. Forslagene søger at udfylde de Huller, om jeg maa betegne det saaledes, der var i Forordningen af 1805, og et af disse Huller var dette, at der blot kunde gøres Ansvar gældende overfor den Ejer, der forhuggede Skoven, men ikke overfor hans Efterfølger. Men naar man nu er gaaet saa vidt her i disse Lovforslag, at man endogsaa kan give Eftermanden, den efterfølgende Ejer, en Bøde paa indtil 10 000 Kr., synes jeg, man kommer vel vidt. Der kan være meget, der taler for, at det paalægges Eftermanden at bringe Skoven i forstmæssig Stand igen og at ophjælpe den Beplantning, som er ødelagt; men at den nye Ejer tillige skulde være udsat for Bødestraf, finder jeg vel rigoristisk; det er dog at rette Smed for Bager. Nu indeholder Lovforslaget ganske vist en Bestemmelse om, at Domstolene er berettigede til at eftergive; men jeg synes, det er et mindre heldigt Udtryk i en Lov. Det burde være saaledes, at Eftermanden ikke kunde dømmes til nogen Bøde, medmindre det bevises, at han ogsaa paa en Maade var medskyldig i den Tilstand, som er fremkommet.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa en Bestemmelse i § 5, som den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) ogsaa var inde paa at omtale, nemlig Bestemmelsen om,

at baade de Udgifter, der eventuelt maa anvendes, hvis det offentlige skal restituere Skoven igen, og det huggede Træs Værdi gaar forud for de privatretlige Behæftelser. Dette Spørgsmaal maa dog nøje overvejes; thi man griber jo derved stærkt ind i Prioritetsforholdene, og det kan blive meget store Summer, det her kan dreje sig om.

Det andet Lovforslag, gældende for de sønderjydske Landsdele, slutter sig jo i høj Grad til det først omtalte Lovforslag. Jeg skal om dette Lovforslag for de sønderjydske Landsdele kun gøre den Bemærkning, at jeg vil henstille, at det i det Udvalg, som bliver nedsat, maa blive taget under Overvejelse, at Forslaget bliver saa klart, at det ikke kan blive Genstand for Misforstaaelse. Navnlig vil jeg henlede Opmærksomheden paa § 1, Punkt 2, hvor der staar, at Forslagets Bestemmelser om Fredskovsplant gælder „de i Skov- og Jagtforordning af 2. Juli 1784 omhandlede Bønderskove („Bondenholzungen“)“. Dette sidste Udtryk opfattes paa forskellig Maade, saa at der derved baade kan forstaaes frie Skove og Bønderskove; og da Udtrykket saaledes kan være Genstand for forskellig Opfattelse, er det hensigtsmæssigt, at man faar et Udtryk i Loven, som ganske utvetydigt og klart giver at forstaa, hvad der menes. — Ligeledes er der i § 3 en Redaktion, som sikkert heller ikke er heldig. Der staar: „Er Fredskov ryddet eller borthugget uden Landbrugsministeriets Tilladelse“ . . . . . Det vil jo gælde samtlige Skove ovre i de sønderjydske Landsdele, saa det maa vist nærmest være en Ubetænksomhed, at dette Ord er kommet med ind i Lovforslaget. Hvis Ordet: „Landbrugsministeriet“ gik ud, vilde Formuleringen muligvis kunne passere.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale begge Lovforslag til videre Fremme. Efter hvad der bebudes fra anden Side, vil der blive stillet Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, og der vil da blive Lejlighed til at tage ogsaa de Bemærkninger, jeg har fremsat, under Overvejelse.

Vejstrup: Nogen særlig stærk Velvillie, end sige Begejstring er jo ikke kommet til Orde overfor de her foreliggende Lovforslag, og jeg maa sige, at heller ikke jeg er i Stand til at begejstres for dem. Det forekommer mig, at Lovforslagene er — jeg havde nær sagt — hverken betimelige eller stærkt paakrævede i Øjeblikket, og at der ikke er nogen særlig Begrundelse til Stede for den foreslaaede midlertidige Lovgivning. Jeg siger ikke dette for at rette nogen